

ת"פ 28534/12/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד רפי וקנין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 28534-12-13 מדינת ישראל נ' וקנין(עציר)

בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י

ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נגד

רפי וקנין (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אסנת מוליארסקי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן ובו שלושה אישומים, כדלקמן:

- **אישום ראשון** - מייחס לנאשם התפרצות לבית ברח' חלמיש 10 שערי תקווה, דרך ויטרינה בחלון הבית שהיתה סגורה, וגניבת שלושה מחשבים ניידים ותכשיטים.

הארוע אירע ביום 30.9.13 בשעה 10:30.

בגין אישום זה מייחסת המדינה לנאשם ביצוע עבירות של **התפרצות למקום מגורים על מנת לבצע גניבה** (בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977) **וגניבה** (בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין).

- **אישום שני** - מייחס לנאשם החזקה של כלי פריצה - ג'בקה, שני פטישים, לום, איזמל ו-3 זוגות כפפות - ברכבו שמספרו 12-288-20, ברח' הבשן פינת הגלבוע באריאל.

הארוע אירע ביום 3.12.13 בשעה 11:10.

בגין אישום זה מייחסת המדינה לנאשם ביצוע עבירה של **החזקת מכשירי פריצה** (בניגוד לסעיף 409 לחוק העונשין).

- **אישום שלישי** - מייחס לנאשם החזקת רכוש חשוד כגנוב - טאבלט תוצרת אקאי, מכשיר ניווט תוצרת מיו, מכשיר מירס, מכשיר ניווט תוצרת Novogo ו-4 שעוני יד - בביתו שברח' הנביאים 77 בת-ים.

האירוע אירע ביום 4.12.13 בשעה 21:00.

בגין אישום זה מייחסת המדינה לנאשם ביצוע עבירה של **החזקת רכוש חשוד כגנוב** (בניגוד לסעיף

413 לחוק העונשין).

בהודעת הכפירה מיום 18.4.14, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן.

- באשר לאישום הראשון - כפר הנאשם בנוכחות במקום, בהתפרצות ובגניבה.

עמוד 1

- באשר לאישום השני - כפר הנאשם בהחזקת כלי פריצה. לטענתו, מדובר בכלי עבודה.
- באשר לאישום השלישי - טען הנאשם כי הרכוש שנתפס הינו רכושו האישי.

אישום ראשון (התפרצות וגניבה מיום 30.9.13)

הראיות

1. תלונת בעלי הבית, חוה ואברהם נוריאני

לדברי אברהם נוריאני (הודעה מיום 30.9.13 שעה 14:40 הוגשה בהסכמה, **ת/5**), באותו היום עזב את ביתו בשעה 08:00, שב אליו בשעה 12:30 והבחין שהויתרינה בסלון פתוחה. לא ייחס לכך חשיבות וישב לעשן נרגילה. אשתו חוה שבה בשעה 15:00 וראתה שהחדר "הפוך" - חפצים מונחים על המיטה. הבינו שביתם נפרץ. לדבריו, בבית מצלמות אבטחה - שתיים מהן בחצר ואחת בכניסה, אולם זו לא עובדת טוב. בבדיקה שערך בבית, חסרים שניים או שלושה לפטופים וכן, תכשיטי זהב שהיו בארון. גם לשתי בנותיו חסרים תכשיטים.

בבדיקת מצלמת האבטחה ראה אדם, בסביבות שעה 11:00, מתקרב משביל הגישה ונכנס דרך הויתרינה.

ראה לענין זה גם דו"ח פעולה מאת רס"מ דרור בן גיאט, **ת/6**.

לדברי חוה נוריאני (הודעה מיום 10.12.13 שעה 14:40 הוגשה כתחליף עדות ראשית, **ת/4**), בין יתר הדברים, נגנב מהבית תיק גב בצבע שחור או כחול כהה. העדה צפתה בסרטון האבטחה וראתה את תיק הגב על הגנב שיצא מן הבית. על התיק רשום E.M.C.

חוה העידה כי עד היום עדיין מגלים המתלוננים דברים נוספים שנגנבו, כמו בשמים ושעונים.

לגבי התיק שנלקח על ידי הפורץ, מסרה חוה כי התיק שייך לחתנה, זאת ידעה לאחר ששוחחה עם החתן, שכן קודם לכן, סברה שהתיק שייך לפורץ. העדה לא יכולה לומר בודאות אם התיק שנגנב הוא זה שנצפה בסרטון האבטחה, אולם הבהירה כי לפני ההתפרצות התיק היה בבית ולאחריה נעלם, כשהיא בטוחה שהתיק הוא זה שרואים בסרטון האבטחה.

ההגנה טענה בסיכומיה כי דבריו של חתנה של חוה אליה הינם בגדר עדות שמיעה (סעיף 8 לסיכומים). טענה זו אין לקבל, שכן תשובותיה של העדה בענין זה נמסרו במענה לשאלות הסנגורית, ומכל מקום, בהיעדר התנגדות לדברים בעת אמירתם, הרי שהוכשרו כראיה קבילה לאמיתות תוכנם. ואולם, גם מבלי להידרש לדבריו של החתן, הרי שהסקת המסקנה של חוה, לפיה החשוד-הפורץ הנצפה בסרטון נטל את התיק מן הבית, הינה לוגית, הגיונית ומתבקשת מן הנסיבות.

2. סרטוני האבטחה משער היישוב, מחצר הבית ודיסק כולל (ת/20-ת/22); עדות יהב נוני

סרטוני האבטחה משער הכניסה ליישוב (**ת/21**) וכן מחצר הבית (**ת/20**), לרבות תמונות נבחרות מהמעבדה לראיה

דיגיטאלית (ת/19), וכן דיסק הכולל את כל הסרטונים (ת/22) הוגשו באמצעות השוטר יהב נוני (עדוּתו מעמ' 23 לפר').

ב-ת/22 ניתן להבחין **משעה 10:40:35 ועד לשעה 10:40:44** ברכבו של הנאשם, מ.ר. 12-288-20, נכנס אל תוך היישוב. יצוין, כי ניתן להבחין בפניו של הנהג ובפלג גופו העליון. במהלך הנסיעה והמעבר על פני השער ומצלמת האבטחה, ניתן להבחין בנהג, כשהוא מרים את ידו הימנית אל עבר ראשו (או בתנועת "שלום" או במטרה להסתיר חלק מפניו).

יודגש, כי פניו של הנהג דומות עד מאוד לפניו של הנאשם, במבנה הראש, בגוון ובמבנה האף והפה. בית המשפט צפה פעמים רבות בסרטון האבטחה, תוך עצירת התמונה בפריימים שונים, ובמבט ראשון, נדמה כי הנהג מרכיב משקפיים (ראה גם תמונות המעבדה לראיה דיגיטאלית, ת/19). ואולם, צפייה חוזרת ונשנית, ובהילוך איטי, מביאה למסקנה כי בסבירות גבוהה ביותר, אין הדבר כך.

עוד יודגש, כי החולצה שלבש הנהג היא חולצה שדומה מאוד, עד זזה, לחולצה שנתפסה בחיפוש בארון הבגדים של הנאשם (ת/14) (ראה להלן).

רכבו של הנאשם נצפה יוצא משער היישוב **בשעה 11:28:26**, כשהנהג לובש את אותה החולצה.

עוד עולה מ-ת/22, כי **בשעה 11:05:25** נצפה אדם הלובש חולצה הזזה לזו בה נצפה הנהג שנכנס בשערי היישוב כ-25 דקות קודם לכן, על ראשו כובע מצחיה, והוא צועד בהיסוס בחצר בית המתלוננים, תוך שהוא נעצר וממשיך ללכת ובוחן את הבית ואת הסביבה ממול.

יצוין, כי בניגוד לטענת ההגנה בסעיף 8 לסיכומיה, הליכתו של האדם הניצפה בסרטון אינה הליכה רגילה, אלא מדובר בהליכה איטית ומסורבלת, כאשר ניכרת בעייתיות מסויימת בהליכה, שאינה שוטפת. עוד יצוין, כי מבנה גופו של האדם הניצפה בסרטון גדול, ותואם, באופן כללי, את מבנה גופו של הנאשם כפי שהתרשמתי ממנו באולם בית המשפט. לו חפצה ההגנה לסתור גירסת המאשימה לפיה הנאשם צולע (ראה להלן), יכולה היתה להביא לעדות את אמו של הנאשם (או את חברתו לחיים) שתעיד על כך, כמו גם על אחיו בנוגע לחולצה שנתפסה בארון הבגדים של הנאשם ותואמת לזו הנצפית בסרטוני האבטחה.

בשעה 11:06:25 נצפה האדם יוצא ועוזב את חצר בית המתלוננים.

בשעה 11:13:18 נצפה האדם שוב נכנס לחצר הבית, ניגש לאותו מקום בו שהה קודם לכן, ויוצא ממנו **בשעה 11:27:36**, כשהוא עם תיק שחור על הגב. בניגוד לטענת ההגנה בסיכומיה, מדובר בתיק ולא בשקית.

ההגנה טענה בסיכומיה כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם בזירת העבירה. על כך יש להשיב בשניים - ראשית, האדם הניצפה בסרטון אחז בידו הימנית ממחטה או מטפחת לבנה באופן שיכול היה למנוע השארת טביעת אצבע; שנית, בידוע הוא, כי היעדר טביעת אצבע בזירת עבירה אינו מצביע, בהכרח, על היעדר נוכחות של הנאשם בזירה.

עוד טענה ההגנה, כי לא הוכח שהאדם הניצפה בסרטון נכנס לבית המתלוננים, דווקא (סעיף 12 לסיכומים), ואולם יש לדחות טענה זו - המתלונן שב לביתו בשעה 12:00; לאחר שהבינו כי ביתם נפרץ, דיווחו על כך המתלוננים למשטרה

בשעה 14:03 (ת/6); הפורץ-החשוד נצפה בחצר ביתם בשעה 11:27:36, כשהוא עוזב את המקום עם תיק שחור על גבו, וכאשר מספר דקות לפני כן, ניגש לבית ללא תיק על גבו; המקום בו שהה הפורץ-החשוד נראה כמו חצר בית המתלוננים, כשבצד ימין נמצא הבית עצמו ומשמאל הגינה שלאחריה בתי השכנים; הפורץ-החשוד השתהה כשפניו אל בית המתלוננים, וכשהוא ניגש אליו; המתלונן סיפר כי הפורץ נכנס דרך חלון הויטרינה, כפי שראה זאת בסרטון האבטחה.

במצב דברים זה, הוכח ברמת וודאות מספקת, כי האדם הניצפה בסרטון הוא זה שהתפרץ לבית דרך הויטרינה, ויצא כשעל גבו תיק שנלקח מתוך הבית, כפי שהעידו המתלונן והמתלוננת.

3. תפיסת חולצת הפסים בארון הבגדים בחדרו של הנאשם, ת/13א'; ת/13ב'; ת/14

על פי דו"חות הפעולה מיום 8.12.13, מאת רונן זנטי, ת/13א', ת/13ב', נתפסה חולצת פסים שחור לבן קצרה במידה XXL בארון הבגדים שבחדרו של הנאשם בביתו בבת ים. ראה גם תמונת החולצה, ת/14.

העד זנטי מסר בבית המשפט כי החיפוש נעשה על פי צו בימ"ש ובמטרה לחפש אחר החולצה. לדבריו, באותו חיפוש נתפסה רק החולצה האמורה.

טוענת ההגנה בסיכומיה כי הנאשם מכיר את החולצה שתפסו בביתו, אך היא אינה שלו, לא במידה שלו, ויתכן ששייכת לאחיו (סעיף 42 לסיכומים). ואולם, ההגנה לא ביקשה להביא את החולצה התפוסה כמוצג לבית המשפט ואף לא הביאה אף אחד מאחיו של הנאשם שיעיד כי החולצה שייכת לו. זאת להדגיש, כשהחולצה במידה XXL והנאשם הינו גדול מימדים, כפי שבית המשפט התרשם ממנו במהלך הדיונים.

4. דו"חות צפייה וזיהוי הנאשם, מאת שחר דשקוטאי, ת/10; ת/11

השוטר שחר דשקוטאי גבה מספר הודעות מן הנאשם במסגרת החקירה (עמ' 15 לפר').

הוא סיפר שמשטרת אריאל ייחסה לנאשם חשד להתפרצויות למספר דירות, אולם לא גובשה כנגדו תשתית ראייתית מספקת. עוד סיפר, כי הנאשם היה נתון במעקב של המשטרה, הוא נעצר ביום 3.12.13 בחשד להחזקת כלי פריצה ונחקר בגין מספר תיקי התפרצות.

העד צפה בסרטון האבטחה של בית המתלוננים וכן בתמונות מסרטון האבטחה של שער היישוב. להתרשמותו, האדם שישב ברכב בכניסה ליישוב הוא הנאשם, אשר גם התפרץ לבית. זאת למד העד מהצליעה של הנאשם, ממספר הרכב השייך לנאשם ומאותה חולצה המופיעה הן במצלמת בכניסה ליישוב והן במצלמות הבית.

העד ציין כי במהלך מעצרו של הנאשם, וכן במהלך חקירותיו, הבחין בנאשם כשהוא צולע. "גם מההתנהלות שלו אני רואה" (עמ' 17). לדבריו, לא שאל את אמו של הנאשם על כך כי "ראה את הצליעה כדבר מובן, ראיתי אותה בעיניים שלי" (עמ' 17).

יצוין, כי גם החוקר ירון קרקליס, אשר גבה את הודעת הנאשם ת/2 מיום 5.12.13, ציין כי הבחין בצליעה ברגלו של

הנאשם, כמו גם בסרטון האבטחה, ואף שאל אותו לגביה, אולם הנאשם בחר להשיב: "אין לי מה להוסיף אני שומר על זכות השתיקה אני רוצה לראות רופא..." (ש' 40). משנשאל מדוע הוא רוצה לראות רופא, שב הנאשם ואמר כי הוא שומר על זכות השתיקה (ש' 47).

ללמדך, כי ניתנה לנאשם הזדמנות להגיב על שאלות בנושא צליעתו, הוא בחר שלא לעשות כן ואף לא הביא עדים מטעמו להזים הטענה (אמו, אחיו, חברתו), זאת חרף העובדה שבסרטון האבטחה ניצפה הפורץ כשהוא "כבד הליכה".

ההגנה טענה כי "גירסת הצליעה" של השוטרים תואמה ביניהם על מנת להפליל את הנאשם (עמ' 16).

אולם טענה זו כלל לא מובנת - לגישת הסנגורית, צפייה בסרטון האבטחה מעלה כי האדם הנצפה בו אינו צולע. אם כך הוא, ואם גם הנאשם אינו צולע, כדבריו עתה, מדוע לשוטרים להמציא "המצאה כפולה", כי האדם בסרטון צולע וכן כי הנאשם צולע?

עד כאן ראיות המאשימה.

על אף שמדובר בראיות נסיבתיות, הרי שלאור ריבוי, טיבן וחוזקתן, מדובר בראיות המסבכות את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו - התפרצות וגניבה - באופן המעביר אל כתפיו את הנטל לספק הסבר סביר והגיוני לראיות שנתגבשו כנגדו.

נסכם, אם כן, בתמצית, את הראיות שנתגבשו כנגד הנאשם ולאחר מכן נבחן האם עלה בידי הנאשם לספק הסבר הגיוני וסביר לראיות אלו:

א. ההתפרצות לבית המתלוננים אירעה בין השעה 08:00 (השעה בה עזב המתלונן את הבית) לשעה 12:30 (השעה בה שב אל הבית).

ב. רכבו של הנאשם נצפה נכנס בשערי היישוב שערי תקווה בשעה 10:40.

ג. בתוך הרכב ישב נהג הדומה עד מאוד לנאשם בגוון, במבנה הראש, האף והפה.

ד. הנהג לבש חולצה בעלת מראה ייחודי, לבנה באזור החזה ועם פסים שחורים ולבנים לרוחבה.

ה. חולצה דומה עד זזה לחולצה זו נתפסה בארון הבגדים של הנאשם בביתו שבבת-ים.

ו. החשוד-הפורץ נצפה בחצר בית המתלוננים, עם חולצה דומה עד זזה לחולצה הנזכרת לעיל ומבנה גוף דומה לזה של הנאשם, כשהוא נכנס ויוצא מן הבית, בין שעות 11:05-11:06 ובין השעות 11:13-11:27. החשוד-הפורץ נראה כבד הליכה וכך גם היה הנאשם בעת מעצרו, על פי עדויות החוקרים, כחודשיים ו-5 ימים לאחר מכן.

ז. החשוד-הפורץ נכנס לבית המתלוננים ללא תיק ויצא ממנו כשהוא עם תיק על גבו.

ח. רכבו של הנאשם, כשהנהג עם החולצה האמורה נוהג בו, עבר דרך שער היישוב בדרכו החוצה בשעה 11:28.

גירסת הנאשם במשטרה

הודעותיו של הנאשם הוגשו בהסכמה, כדלקמן:

- א. הודעה מיום 3.12.13 שעה 14:46 (ת/7) - טרם גביית ההודעה התייעץ הנאשם בטלפון עם באת כוחו. נושא החקירה הוא תפיסת כלי הפריצה נשוא האישום השני ברכבו של הנאשם. הנאשם סירב לשתף פעולה עם החוקר **ושמר על זכות השתיקה לאורך כל החקירה**, חרף העובדה שניתנה לנאשם ההזדמנות להתבונן בארגז הכלים שנתפס ברכבו ובכלים לגביהם נטען כי הינם כלי פריצה. כן ניתנה לנאשם ההזדמנות להסביר פשר מעשיו באריאל באותו היום.
- ב. הודעה מיום 5.12.13 שעה 11:32 (ת/1) - טרם גביית ההודעה התייעץ הנאשם עם באת כוחו. נושא החקירה הוא בירור נסיבות הימצאו של הנאשם באריאל ביום מעצרו; השימוש שעושה בכלים שנתפסו ברשותו; השימוש שעושה ברכבו, לרבות שימושם של אחרים ברכבו. **הנאשם שמר על זכות השתיקה לכל אורך החקירה**. בשורה מס' 51 להודעה מסר כי הוא שומר על זכות השתיקה "בגלל שאתם מנסים להפליל אותי בדברים שלא עשיתי".
- ג. הודעה מיום 5.12.13 שעה 19:19 (ת/2) - טרם גביית ההודעה התייעץ הנאשם עם באת כוחו. נושא החקירה הוא מעשיו של הנאשם באריאל ביום מעצרו וביישובי השומרון בתאריכים אחרים, השימוש ברכבו על ידי אחרים, בירור מס' הטלפון הנייד, בירור ענין הצליעה שלו, בירור ענין החפצים שנתפסו בביתו נשוא האישום השלישי. **הנאשם שמר על זכות השתיקה לאורך כל החקירה**.
- ד. הודעה מיום 6.12.13 שעה 08:57 (ת/8) - טרם גביית ההודעה התייעץ הנאשם עם באת כוחו. נושא החקירה הוא החזקת כלי הפריצה ותרסיס הפילפל, השימוש ברכב הנאשם, נסיבות הגעתו ליישובים שונים בשומרון ועוד. הנאשם טען כי לא מאפשרים לו לראות רופא וכי רומסים זכויותיו כעצור. לגופו של ענין, **שמר הנאשם על זכות השתיקה לכל אורך החקירה**.
- ה. הודעה מיום 9.12.13 שעה 11:49 (ת/3) - טרם גביית ההודעה התייעץ הנאשם עם באת כוחו. נושא החקירה הוא מעשיו של הנאשם באריאל ביום מעצרו וכן, נסיבות הגעתו ליישוב שערי תקווה נשוא האישום הראשון. יצוין, כי לאחר שהוטחו בו הראיות המפלילות נשוא האישום הראשון, ביקש הנאשם להתייעץ עם באת כוחו לאחר החקירה (ש' 39 להודעה). לקראת סוף החקירה ניתנה לנאשם אפשרות להתייעץ עם באת כוחו (ש' 63 להודעה). **הנאשם שמר על זכות השתיקה לכל אורך החקירה**.
- ו. הודעה מיום 9.12.13 שעה 15:10 (ת/9) - נושא החקירה הוא מעשיו של הנאשם ביישובי השומרון, כולל ביישוב שערי תקווה נשוא האישום הראשון. **הנאשם שמר על זכות השתיקה לאורך כל החקירה**.
- ז. הודעה מיום 11.12.13 שעה 10:12 (ת/12) - נושא החקירה הוא הרכוש החשוד כגנוב שנתפס בבית הנאשם ביום 4.12.13, נשוא האישום השלישי. **הנאשם שמר על זכות השתיקה לכל אורך החקירה**.

כמו כן, הוגש בהסכמה תמליל תשאול הנאשם שנערך לו על ידי החוקרים, כדלקמן:

- א. דיסק מס' 1 (ת/28) - החוקרים מבקשים מהנאשם למסור גירסה בחקירה והנאשם משיב "מה זה תמסור גירסה? מה, אני יודע איזה תרגילים משטרתיים יש לכם?" (עמ' 3); הנאשם מספר על נסיבות הגעתו לאריאל ביום מעצרו - הגיע לאריאל על מנת לחפש יחידת דיוור, הגיע למשכיר על פי הודעה בעיתון ומשיחת טלפון יום או יומיים לפני כן. הנאשם נשאל איך ידע להגיע אל המשכיר אם לא היה ברשותו פלאפון והשיב "יש את הכתובת, אני עם ג'י פי אס..." (עמ' 5) **(הנאשם לא מזכיר שיש לו פלאפון קבוע ברכבו)**; הנאשם מסר כי עוסק בדיוג פעם-פעמיים בשבוע "עם הערבים ביפו" (עמ' 6-7); הנאשם אומר לחוקרים כי

קצין החקירות אמר לו שייחסו לו "את כל מדינת ישראל", דהיינו את כל ההתפרצויות שאירעו באזור (עמ' 10) וכי אין לו אמון במשטרה "שהם מחפשים לדפוק אותי כל החיים" (עמ' 12); יחד עם זאת, הוסיף הנאשם "אני לא תמים ועשיתי דברים..." (עמ' 12); לענין הרכב, הנאשם מודה כי הרכב שלו ובבעלותו, אם כי "לפעמים אני נותן לחברים, גם כשהייתי... הוא היה אצל חברים, אצל חברה שלי וכאלה" (עמ' 14); בשלב מסויים החוקרים מאפשרים לנאשם לשוחח עם בנו בן ה-9 (עמ' 25); מוטח בנאשם כי ביום שנעצר באריאל, ראה אותו הבלש יוצא מבית והנאשם לא ידע להסביר לבלש למה יצא מהבית. הנאשם אומר "אם הבלש היה רוצה... היה בא לראות איתי, באותו רגע, למה הבלש לא בא איתי?". אז נשאל הנאשם "למה לא אמרת לו 'בוא תראה'?" ומשיב: "אני צריך להגיד לו?" (עמ' 28); הנאשם מסביר לחוקרים כי הכלים שנתפסו ברשותו אינם כלי פריצה, כי אם משמשים אותו למכונאות רכב (עמ' 30) והכפפות משמשות אותו להחלפת פנצ'רים (עמ' 31).

ב. דיסק מס' 2 (ת/29) - מוצגים לנאשם נעליים שנתפסו אצלו בבית והוא נשאל אם הנעליים שייכות לו. הנאשם משיב: "לא יודע אם זה שלי... יש לי כמה אחים... ש. מי חי בבית? ת. אני ואמא שלי... אבל לא, הם באים לפעמים בשבת אחים" (עמ' 3) - (דהיינו, אחיו של הנאשם לא גרים יחד איתו בבית); מעמ' 5 ואילך, מסתיימת שיחת התשאול והחוקר עובר לגביית הודעה תחת אזהרה. הנאשם שומר על זכות השתיקה עד לסוף החקירה. במהלך גביית ההודעה (עמ' 17) נכנס לחדר החקירות אדם שהציג עצמו כ"שמעון מפקד המרחב", פנה לנאשם ואמר לו: "אתה יודע מי אני? אני שמעון מפקד המרחב. הופתעת, באת מבת ים לפה, מה חסר שמה דירות?... מספיק. אתה... אתה יכול לספר את הסיפורים האלה במקומות אחרים. אני גם כן... מל אביב... ואתה גנב ואתה פורץ... ואתה... ואתה... תקשיב טוב. אתה כתב אישום יהיה לך, מבטיח לך. ויש מספיק ראיות נגדך. בסדר? לך... יותר... שפעם האחרונה אתה תסתובב פה ותיעצר. או קיי? ברור?... ואתה פורץ ואתה גנב... ועדיין פורץ ויש תמונות שלך... ואתה מפה יוצא כתב אישום. ואחרי שתשתחרר ואם עוד פעם שתסתובב פה לא אני אעצור אותך, הצבא יעצור אותך. יש לנו... יזהה את האוטו שלך... אני אומר לך החיים שלך יהיו בסכנה, מהצבא, לא ממני... תיקח בחשבון שאתה... כל הפרטים שלך, הכל כבר מוכר. אבל זה סיפורי אלף לילה ולילה, באת להשכיר דירה בלי טלפון ובלי כלום. אנחנו... את המשחקים האלה" (עמ' 17-18).

ג. דיסק מס' 3 (ת/30) - מהקשר הדברים עולה כי חוקר מס' 1 הוא "שמעון מפקד המרחב". שמעון ממשיך להטיף לנאשם כי הוא מנוול (עמ' 1) וכי הוא מתעסק בעניינים של ילדים בני שש-עשרה במקום להקים משפחה (עמ' 2). עוד מטיח בו כי רכבו צולם במצלמות האבטחה של יישובי השומרון וכי גירסתו לפיה הגיע לאריאל כדי להשכיר דירה הינה מופרכת, היות והגיע ללא טלפון נייד (עמ' 2). הנאשם לא משיב להטחות אלה וטוען כי המשטרה מנסה להפליל אותו. בעמ' 3 יוצא "שמעון" מחדר החקירות; הנאשם מסביר לחוקר מדוע הוא שומר על זכות השתיקה - היות והוא יודע שהמשטרה תנסה לייחס לו את כל ההתפרצויות שארעו באזור (עמ' 4).

גירסת הנאשם בבית המשפט

הנאשם סיפר כי הוא בן 45, גרוש ואב לילד, מתגורר אצל אמו.

הנאשם אישר כי הרכב המצולם ב-ת/22 הוא רכבו שלו, אולם הכחיש כי הגיע ליישוב שערי תקווה והתפרץ לבית המתלוננים (עמ' 36).

לטענתו, הוא לא היחיד שנוסע ברכב. "חלק מהזמן אחים שלי, חברים שלי, חברה שלי נוסעת עליו" (עמ' 36).

הנאשם טען כי משתלם לו לתת את רכבו לאחרים, שכן הם משלמים לו על הדלק ופעם אחת חברו אף שילם לו עבור הביטוח. היות והנאשם במצב כלכלי קשה ובפשיטת רגל, הוא נותן רכבו לאחרים תמורת 200 ₪ ותמורת מילוי דלק. "גם אח או שניים נוהגים מדי פעם ברכב וגם החברה" (עמ' 36).

הנאשם ציין שהאח מבת ים לוקח מדי פעם את הרכב, "יש לו רכב אבל לפעמים הוא נתקע". האח השני מתל אביב אף הוא לוקח את הרכב מדי פעם. "זו תדירות גבוהה".

את מפתח הרכב לוקחים ממנו או מאמו המחזיקה מפתח רזרבי.

לענין החולצה הייחודית שנתפסה בארון הבגדים שלו, הסביר הנאשם - "אפשר לקנות 200 חולצות כאלה... ראיתי את החולצה, הציגו לי אותה, אני מכיר אותה והיא לא שלי, אם אני לא טועה גם לא במידה שלי. אני אף פעם לא לבשתי אותה. יש עוד בגדים של כמה אחים באותו ארון. באחד המדפים יש גם בגדי צבא, זה לא אומר כלום. אנחנו כמה אחים שמה" (עמ' 37).

הנאשם הכחיש כי הוא זה שמופיע בסרטון האבטחה בחצר בית המתלוננים.

הנאשם הסביר מדוע שמר על זכות השתיקה בחקירותיו, בכך שמפקד המחוז נכנס עם ערימה של 30 תיקי התפרצות ואמר כי התביעות ייחסו לו את כל ההתפרצויות באזור. לטענת הנאשם, חש "אנטי" כלפי המשטרה שמנסה להכניסו לכלא בכל מחיר (עמ' 38).

הנאשם טען שהגיע למצב בחקירות שהרגיש מאויים (עמ' 39).

בחקירתו הנגדית, לפתע טען הנאשם כי אינו יודע אם מדובר ברכבו - "זה אותו מס' רישוי, אם זה הרכב שלי אני לא יודע"; "לא יודע אם זה האוטו שלי... אני מאשר שזה מספר הרישוי שלי, אני לא יודע אם זה האוטו שלי כי האוטו תפוס אצלכם בתחנה" (עמ' 41).

הנאשם הכחיש כי צלע ברגל (עמ' 40-41).

הנאשם הכחיש כי הוא זה שנהג ברכב, היות והנהג מרכיב משקפיים ולנאשם אין משקפיים (עמ' 41).

לשאלת בית המשפט הכיצד לא זכר הנאשם מי לקח את רכבו ביום הארוע, חודשיים ושבוע עובר למעצרו, השיב: "אני לא יכול לזכור. אני יכול לזכור עד חודש לפני" (עמ' 42).

לשאלת בית המשפט האם הנאשם מתכוון היום למסור שמות של האנשים שהשתמשו ברכב, השיב: "אני מעדיף שלא. שלא יבולע להם" (עמ' 42).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הנאשם והתרשמתי מעדותו, אני קובע כי לא עלה בידו לספק הסבר סביר והגיוני לראיות הנסיבתיות

שהצטברו כנגדו באישום זה, המצביעות על אשמתו מעבר לכל ספק סביר, כמסקנה אחת ויחידה.

אוסף כי התרשמתי מהנאשם לא היתה חיובית ועדותו לא היתה מהימנה עלי. להלן נימוקי:

א. הסברו של הנאשם לפיו הוא נוהג לתת את רכבו לאחרים תמורת תשלום אינו משכנע. הנאשם נמנע מלהביא את אותם "אחרים", על מנת שיעידו על כך ויתמכו בגירסתו זו. טענת הנאשם כי הוא מעדיף שלא להביא את המשתמשים ברכב פן יבולע להם, אינה מקובלת עלי. העדתם בנקודה זו לא תביא, בהכרח, להפללתם במעשה המיוחס לנאשם. שכן, בנוסף לשימוש ברכב, נעשה אף שימוש בחולצה ייחודית שנתפסה בארון הבגדים של הנאשם. עוד יודגש, כי חזות הנהג דומה עד מאוד לחזותו של הנאשם, דווקא, ועל כן, החשש מהפללה עצמית של העדים פוחת. יתירה מכך, לבית המשפט כלים להתמודד עם שאלת "ההפללה העצמית" של עדים המעידים בפניו - ראה לענין זה סעיף 47 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

על כן, אינני מקבל הסברו של הנאשם לפיו חשש פן יבולע לחבריו או אחיו המשתמשים ברכב. זאת ועוד, יכול היה הנאשם להביא לעדות את חברתו על מנת שזו תעיד על השימוש שנעשה, לכאורה, ברכבו של הנאשם, על ידה ועל ידי אחרים, בין תמורת תשלום כסף לנאשם ובין כמחווה של רצון טוב. זאת לא עשה הנאשם, ועובדה זו תעמוד לו לרועץ. הנאשם אף לא הביא את אמו לעדות על מנת שתעיד על המשתמשים ברכב ועל חבריו המגיעים אליה, לכאורה, לקחת את המפתח הרזרבי לרכב, כטענתו.

ב. הוא הדין לגבי החולצה הייחודית שנתפסה בארון הבגדים של הנאשם ואשר נהג הרכב והפורץ לבית המתלוננים לבשו דוגמתה. כל שטען הנאשם הוא שיש 200 חולצות שכאלה, וכי הוא חושב שהיא בכלל לא במידה שלו. הנאשם לא דרש להביא את החולצה לבית המשפט לשם התרשמות ומדידה (החולצה במידה XXL והנאשם אכן גדול מימדים) וכן לא הביא הנאשם לעדות את אמו או אחיו שיעידו כי החולצה לא שייכת לנאשם, על אף שנתפסה בארון הבגדים שלו.

ג. העובדה כי רכבו של הנאשם נקלט במצלמות האבטחה של היישוב, כשבתוכו יושב אדם הדומה עד מאוד לנאשם, יש בה כדי להוות ראיה נסיבתית כבדת משקל כנגד הנאשם ועליו לספק לגביה הסבר מבוסס ובעל משקל, ואין להסתפק בהעלאת טענות בעלמא - כזאת, כאמור, לא השכיל הנאשם לעשות.

ד. טענת ההגנה לפיה נמנע הנאשם מלמסור גירסה במשטרה בשל החשש מהפללתו על לא עוול בכפו לא יכולה להתקבל. ואפרט - אכן ניכר בנאשם כי אין הוא נותן אמון במשטרה וכי הוא סבור שכל אימת שישב על שאלות החוקרים, יוכלו אלה לפרשם, "לסבכם" ולהעניק להם פרשנויות כאלו ואחרות, ועל כן, מעדיף הוא לשמור על זכות השתיקה. ואולם, "הגיונה" של "שיטה" זו בה נקט הנאשם יכולה להיות נכונה לחקירה בה מוטחות בנאשם שאלות כלליות וכוללניות, דוגמת החקירה הראשונית, **ת/7**, שנתפסה על ידו כ"מסע דייג" שכל מטרתו לחלץ מן הנאשם אמירות שיכול ויסבכו אותו באחד משלל התיקים הפתוחים שבידי המשטרה.

ואולם, ככל שהחקירות ממוקדות יותר, מוכוונות ארוע ויורדות לפרטי פרטים, כך היה על הנאשם - לו היה בטוח בחפותו - לזנוח את זכות השתיקה בה בחר, ולהשיב לשאלות קונקרטיות ולהטחת ראיות ממשיות, דוגמת סרטוני

אבטחה ומוצגים שנתפסו (החולצה).

כאמור, הנאשם לא עשה כן, ללא הסבר סביר, ועל כן, גירסתו בבית המשפט לאותם ארועים לגביהם בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירה (השימוש ברכב על ידי אחרים, החולצה, הצליעה) תיחשב "גירסה כבושה" שמשקלה מועט.

העובדה כי הנאשם שיתף פעולה בתישואול עד לארוע נשוא כתב האישום, שם בחר לשמור על זכות השתיקה, דוקא מחזקת את ראיות התביעה, כאמור.

ה. הפורץ שנקלט במצלמת האבטחה נראה "כבד הליכה". החוקרים קרקליס ודשקוטאי ציינו במהלך החקירה ובמהלך עדותם בפני כי הנאשם צולע. הם אף ביקשו את התייחסות הנאשם לכך בחקירה, אך הוא בחר שלא להתייחס לכך ולהסביר זאת. רק בעדותו בבית המשפט, הכחיש הנאשם את נושא הצליעה. אינני רואה באי תפיסת מסמכים רפואיים לענין זה כמחדל חקירה. מן הנצפה בקלטת לא התרשמתי שמדובר ב"בעיה רפואית" אקוטית שבהכרח יש לגביה תיעוד רפואי. מדובר בצליעה קלה והתנהלות כבדה בהליכה.

במצב דברים זה, אני מעדיף את עדויות החוקרים על פני זו של הנאשם.

לסיכום, הוכח כי רכבו של הנאשם, כשאדם העונה על התיאור של הנאשם נוהג בו, הגיע ליישוב שערי תקווה, זמן קצר מאוד לפני ההתפרצות לבית המתלוננים; הנהג לבש חולצה דומה מאוד עד זהה לזו שנתפסה בארון הבגדים בחדרו של הנאשם; זמן קצר לאחר מכן, התפרץ אדם שמבנה גופו תואם את זה של הנאשם לבית המתלוננים, כשהוא לובש את אותה חולצה אמורה; האדם יצא מן הבית כשעל גבו תיק גב שחור; לאחר זמן קצר, יצא רכבו של הנאשם את שערי היישוב; הנאשם טען כי מעולם לא היה ביישוב; הנאשם לא סיפק הסבר סביר כיצד רכבו הגיע ליישוב ומי יכול היה לנהוג בו; כן לא סיפק הסבר סביר לכך שחולצה דומה עד זהה לזו שהיתה מעורבת בארוע נתפסה בארון בגדיו; הנאשם שמר על זכות השתיקה בחקירותיו במשטרה, גם כשהטיחו בו ראיות מפלילות קונקרטיות המסבכות אותו בביצוע העבירות; גם לבית המשפט לא הביא הנאשם עדים שיכולים היו לתמוך בגירסתו.

לאור האמור לעיל, הוכחה התביעה מעבר לכל ספק, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום הראשון, ועל כן, אני מרשיע אותו בעבירות **התפרצות למקום מגורים על מנת לבצע גניבה**, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **וגניבה**, בניגוד לסעיף 384 לאותו החוק.

אישום שני (החזקת כלי פריצה ביום 3.12.13)

באישום זה מייחסת המדינה לנאשם החזקת כלי פריצה ברכבו באריאל ביום 3.12.13.

טוענת ההגנה בסיכומיה, כי החיפוש שנערך ברכבו של הנאשם היה בלתי חוקי ונעדר יסוד "החשד הסביר לביצוע פשע". לפיכך, מבקשת ההגנה מבית המשפט "לבטל את האישום", בהתאם להילכת בן חיים (רע"פ 10141/09, **בן חיים נ' מדינת ישראל**).

לחילופין, מבקשת ההגנה לזכות את הנאשם שכן, לטענתה, מסר הסבר להימצאות הכלים ברשותו.

נבחן, איפוא, אם החיפוש שבוצע על ידי השוטר ברכבו של הנאשם נעשה כדין. היה והתשובה לכך תהיה חיובית, נעבור לבדוק אם עלה בידי הנאשם לספק הסבר סביר להימצאות הכלים, הנחשבים כלי פריצה - חו"ד מז"פ, ת/23, ת/24) ברשותו.

סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, קובע:

"25. שוטר רשאי, בלא צו חיפוש, להיכנס ולחפש בכל בית או מקום אם -

(1) יש לשוטר יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב".

העיד בפני השוטר אריק משיח. דו"ח פעולה שערך הוגש ת/15.

על פי ת/15, במהלך משמרת, קיבל דיווח מקצין הבילוש כי יש אדם חשוד, תושב בת ים, שמסתובב ברחוב הבשן באריאל, בנוסף כי הוא נע באמצעות רכב מיצובישי כהה. העד הגיע למקום וזיהה את הרכב "פונה מרחוב הגלבוט לרחוב הבשן באריאל לאחר כ-100 מטרים לערך חונה בצד שמאל ויורד. ישבתי ברכב והמתנתי כאשר אני צופה לעבר אותו אדם שירד מהרכב... זיהיתי את החשוד יוצא מחצר של בית ברחוב הבשן באריאל וניגש לרכבו שצינתי לעיל. בשלב זה נסעתי אליו באמצעות הניידת... הזדהיתי בפני אותו אדם... ושאלתי אותו למעשיו כאן. כמו כן ביקשתי שיזדהה בת.ז. וזה הציג לי ת.ז.... לשאלתי רפי וקנין השיב כי הגיע לאריאל על מנת לחפש דירה להשכרה. שאלתי את רפי וקנין איך הגיע לדירה הספציפית והוא השיב 'במודעה בעיתון'. ביקשתי שיראה לי את המודעה והוא השיב שזרק את העיתון. שאלתי כיצד יצר קשר עם האדם ורפי וקנין השיב שיש לו חברים פה. בבדיקה שערכתי על גופו בכליו וברכבו אין לו מכשיר טלפון כלל. ביצעתי חיפוש ברכב כאשר רפי וקנין עומד לידי ונוכח במהלך החיפוש וברכב תפסתי בתא המטען כלים המשמשים עפ"י החשד לפריצה ובנוסף 4 זוגות כפפות".

בעדותו בבית המשפט הסביר השוטר משיח, כי הוא חשד בנאשם כמי שביצע עבירה. זאת היות והבחין בו נכנס לחצר, יוצא, חוזר לאוטו שלו, הוא שאל אותו לפשר מעשיו, שכן הנאשם מבת ים, והנאשם השיב כי הוא בא להשכיר דירה. לדברי השוטר, התשובה לא הניחה את דעתו כי לנאשם לא היתה ביד המודעה מהעיתון. עוד מסר לו הנאשם כי הגיע דרך חברים ולא היה עליו טלפון. גם בבדיקה על הנאשם וברכבו, לא היה טלפון. על כן, התעורר חשדו של השוטר, והוא החליט לבצע חיפוש ברכבו. השוטר הדגיש כי תמה על כך שהנאשם אמר שהגיע דרך חברים ולא היה עליו טלפון. זאת, הוסיף השוטר, לאחר שקיבל דיווח מהקצין כי החשד כלפי הנאשם הוא מתחום עבירות הרכוש (עמ' 20-21).

גירסת הנאשם במשטרה פורטה לעיל. בחקירותיו שמר על זכות השתיקה ואילו בתשאול (ת/28-30) לא הזכיר שיש לו טלפון קבוע ברכב; לא אמר שביקש מהשוטר להתלוות אליו על מנת שיראה לו היכן זרק את מודעת העיתון והיכן מתגורר המשכיר שביקש לשכור ממנו את הדירה; ולא ציין כי התנגד לחיפוש.

בבית המשפט, סיפר הנאשם כי המשטרה מרבה לעוצרו ולחוקרו, עד כדי שחייו הפכו לסיט. הוא לא מצליח להתמיד בעבודה אחת בשל כך. לטענתו, קצין המודיעין של תחנת כפר סבא אמר לו כי הוא יודע שהנאשם מתעסק בהתפרצויות ועד שלא יכניס אותו לכלא, לא יעזוב אותו. על כן, החליט להתרחק מאזור המרכז ולחפש דירה להשכרה באריאל. לטענתו, ראה מודעה בעיתון בקשר לשכירות וקבע עם בעל הדירה להיפגש. עוד הדגיש כי **כיום אין לו את מס' הטלפון של המשכיר וגם את המודעה בעיתון זרק**. יום או יומיים לפני שהגיע לאריאל שוחח עם המשכיר וקבעו להיפגש בדירתו. הגיע לשם בעזרת ג'י פי אס המותקן ברכבו (עמ' 34). לדבריו, הגיע לאריאל ללא טלפון נייד, שכן **ברכב מותקן פלאפון מובנה קבוע** (עמ' 34).

משהגיע לדירה, סירב המשכיר להשכיר לו את הדירה, היות והוא אדם מבוגר וחולה והילד הקטן של הנאשם עלול לגרום לרעש בדירה.

בשלב זה, זרק הנאשם את העיתון לפח שהיה סמוך למקום והלך. הנאשם לא זוכר באיזה רחוב זה היה, וגם לא יודע להוביל לשם. לדבריו, המשכיר הפנה אותו לעוד מס' אנשים המשכירים יחידות דיור ברחובות סמוכים. הנאשם נכנס לבית או שניים ומשלא היה מענה, נכנס לרכבו והחל בנסיעה. אז עצרה אותו ניידת.

לשאלת בית המשפט אם אפשר להגיע אל מס' הטלפון של השוכר על ידי הוצאת פלט שיחות, השיב הנאשם: "אולי מהבית אפשר. זה היה מהטלפון של הבית. זה היה יום או יומיים לפני המעצר, אם מוציאים פלט שיחות אפשר להגיע למספר" (עמ' 33).

לטענת הנאשם, השוטר שאל אותו לפרט מעשיו במקום והוא השיב כי בא להשכיר יחידת דיור. בשלב זה, החליט השוטר לערוך חיפוש ברכב, **חרף התנגדותו של הנאשם**, ומצא את ארגז הכלים ברכב. לאחר מכן, נעצר הנאשם. לדברי הנאשם, **הוא אמר לשוטר שעיכב אותו "אני אראה לכם איפה הבן אדם גר", ואולם השוטר סירב ואמר לו "באת לערוב את המיקסר"?** (עמ' 34). **הנאשם "הניח" כי בעת החיפוש ראה השוטר את הטלפון הקבוע המותקן ברכב** (עמ' 34).

הנאשם הסביר כי הכלים שנתפסו ברשותו משמשים אותו לעבודות מזדמנות, לתיקון הרכב. לדבריו, הוא בעל תעודת מכונאי ומנופאי, ועל כן, נזקק ל-3 זוגות כפפות, כפי שנתפסו ברשותו. לטענתו, בבית הוא מחזיק עוד 10 זוגות כפפות.

לשאלת התובע מדוע לא הוביל הנאשם את השוטר שעיכב אותו לדירה שבדעתו היה להשכיר והראה לו את המשכיר, השיב: **"אמרתי לו... הוא יכול לרשום מה שהוא רוצה. אמרתי לו אני אראה לך את הבן אדם ואת העיתון... אמרתי לו והוא לא לקח אותי... אמרתי לו שאני גם מתנגד לחיפוש וגם זה לא נרשם"** (עמ' 39).

אני מעדיף, ללא היסוס, את עדותו של השוטר אריק משיח על פני עדותו של הנאשם, וקובע כי לאור הנתונים שעמדו לנגד השוטר בעת תשאולו של הנאשם בשטח, קם יסוד סביר לחשד - **אובייקטיבי, וכל שכן סובייקטיבי** - כי הנאשם ביצע עבירת רכוש וקם בסיס לעריכת חיפוש ברכבו של הנאשם. על כן, תפיסת הכלים נעשתה כדין והם כשרים לשמש כראיה במשפט. ואנמק;

א. השוטר קיבל דיווח מהקצין כי יש חשוד, מתחום עבירות הרכוש, תושב בת ים, אשר מסתובב ברחובות העיר אריאל, כשהוא ברכבו.

ב. השוטר יצר קשר עין עם הנאשם והבחין בו כשהוא נוסע ברכב, עוצר כעבור 100 מטרים, יורד מן הרכב,

הלך לעבר חצר בית, ולאחר מכן שב לרכב ומתחיל בנסיעה.

ג. ענין זה עורר, בצדק, את חשדו של השוטר, והוא ניגש לשאול את הנאשם לפרש מעשיו. הנאשם השיב לשוטר כי הוא מחפש דירה להשכיר. לשאלת השוטר כיצד הגיע לכתובת, השיב דרך מודעה בעיתון. מודעה כזו לא היתה ברשות הנאשם. הנאשם הוסיף כי הגיע דרך חברים. ואולם, גם טלפון נייד לא היה ברשות הנאשם, וגם לא ברכבו.

ראה גם דו"ח פעולה של העד סמ"ר זיו כדורי (ת/26) (עמ' 27-30 לפר'), אשר עקב אחר הנאשם, אף כי לא השתתף בעיכובו, ממנו עולה התנהגות מחשידה של הנאשם, אשר הצריכה, בשלב ראשוני, בירור ותישואול.
ד. כאן ייאמר, כי אני דוחה מכל וכל את גירסת הנאשם לפיה הפציר בשוטר להיתלוות אליו למקום בו זרק את מודעת העיתון ובו נמצא משכיר הדירה וכן, את הגירסה לפיה התנגד לחיפוש - ראשית, דברים אלה לא מצא הנאשם לספר לחוקרים בתישואול שנערך לו (ת/28-30); שנית, בחקירות הרבות בחר לשמור על זכות השתיקה; שלישית, הוא מצא להעלות הדברים, רק בעדותו בבית המשפט ויש לראות בהם גרסה כבושה; ורביעית, השוטר כלל לא נשאל על גירסתו זו של הנאשם בחקירתו הנגדית, וכנראה, לא בכדי.

גירסתו של הנאשם לפיה הכלים שנתפסו ברשותו משמשים אותו ביומיום אינה אמינה ונדחית על ידי - בהתחשב בעובדה שהנאשם שמר בחקירותיו על זכות השתיקה ולא הרחיב בנושא זה בתשואול - לא ברור כיצד לום מברזל, שני פטישים, איזמל ו-3 זוגות כפפות משמשים לתיקון פנצ'רים ברכב או בעבודה כדיוג. לא הובאו על ידי הנאשם ראיות לכך שהוא עוסק בדיוג, אף כי בתשואול סיפר שעובדים עימו בעלי סירות ואנשים מיפו. עוד לא הוכיח כיצד משמשים אותו כלים אלה בעבודתו זו או בתיקון פנצ'רים ברכב.

על רקע הנסיבות המחשידות בהן הסתובב הנאשם עובר לעיכובו בעיר אריאל, גירסתו הבלתי אמינה של הנאשם וחוות דעת המז"פ (ת/23 ו-24) אני קובע כי הוכח בפני שהנאשם החזיק בכלים הנ"ל, שהינם כלי פריצה, מבלי שסיפק הסבר סביר לכך.

לפיכך, אני מרשיע אותו בביצוע עבירה של **החזקת מכשירי פריצה**, בניגוד לסעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אישום שלישי (החזקת רכוש חשוד ביום 4.12.13)

ביום 4.12.13 בשעה 21:10 נערך חיפוש, על פי צו בית משפט, בביתו של הנאשם, ברח' הנביאים 77 בת ים - ראה דו"ח חיפוש, ת/25.

במהלך החיפוש נכחה אמו של הנאשם ונתפסו המוצגים הבאים, מחדרו של הנאשם:

- א. 3 זוגות נעלי ספורט, בחדר, מתחת למיטה.
- ב. כובע מצחייה, בארון הבגדים.
- ג. מכשיר מירס, במגירה השנייה בשידה.
- ד. פלא פון, על השידה בחדר.

- ה. מכשיר ניווט מסוג Mio, על השידה בחדר.
- ו. טבלט שחור Akai, על השידה בחדר.
- ז. 4 שעונים, שניים נתפסו בשידה בחדר ושניים נתפסו בסלון הבית.

המאשימה ייחסה לנאשם החזקת רכוש חשוד כגנוב, כדלקמן - טאבלט תוצרת Akai, מכשיר ניווט תוצרת Mio, מכשיר מירס, מכשיר ניווט תוצרת Novogo ו-4 שעוני יד.

כנזכר לעיל, הנאשם בחקירתו במשטרה שמר על זכות השתיקה כשנשאל לגבי מקור הרכוש הנ"ל (ת/12).

בבית המשפט, טען הנאשם כי "על כל הרכוש יש לי קבלות... יש לי תיקייה מלאה קבלות של כל המכשירים. יש לי מחשב נייד, מסכים של מחשבים וטלויזיה... גם היום אפשר להציג את הקבלות לבימ"ש". לגבי השעונים הסביר שלו עצמו יש שני שעונים, חלק מהשעונים שייכים, כנראה לאחיו, לא מדובר בשעוני יוקרה, אלא בכאלה העולים, לכל היותר, 200 ש"ח (עמ' 35).

לשאלת התובע מדוע לא מסר גירסה במשטרה, השיב כי לו נכח בחיפוש היה מציג לבלשים קבלות על כל הרכוש, גם היום יוכל לעשות כן.

בדיון מיום 2.6.14, הגישה ההגנה לבית המשפט, עם עותק לתביעה, קבלות כדלקמן:

- א. **נ/1** - הזמנה, שסופקה, מיום 7.4.13, על שם וקנין (שם פפרטי לא ברור), לפיה, לכאורה, זוכה המזמין ב-449 ₪ בגין מכשיר טאבלט וחוייב ב-549 ₪ בגין מכשיר טאבלט מסוג Akai, כך ששולם על ידי המזמין סך של 100 ₪.
- ב. **נ/2** - שני טופסי החזרת מוצג תפוס, מיום 5.12.10 ו-11.10.11, לפיהם הוחזרו לנאשם ולגב' ביטון בן ישי דליה, "טלאפון/פלאפון/מירס" ו"מכשיר ניווט ג'י פי אס".

חרף החלטת בית המשפט מיום 2.6.14, לפיה על המאשימה להגיב לטענות הסנגורית בדבר הרכוש שנתפס בחדרו של הנאשם ולקבלות שהגישה, לא שלחה המאשימה כל תגובה.

לפיכך, לא נסתרה טענת הסנגורית לפיה המוצגים **נ/1** ו-**נ/2** מעידים על החזקה כדין של הרכוש - מכשיר טאבלט אקאי, מכשיר מירס ומכשיר ניווט.

לענין השעונים, הרי מדובר בשעוני יד, המצויים תדיר, בכל בית בישראל, ואשר ברגיל, אין נוהגים לשמור לגביהם קבלות זמן רב לאחר רכישתם, אלא אם מדובר בשעוני יוקרה, ולא הוכח בפני כי כאלה היו השעונים שנתפסו.

לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השלישי.

ניתנה היום, ג' תמוז תשע"ד, 01 יולי 2014, במעמד הנאשם ובאת כוחו (התביעה פטורה מהתייצבות על פי בקשתה).